

БІОГРАФІЧНІ ДОВІДКИ **на митрополитів, єпископів та священників УАПЦ,** **які згадуються у документах**

АНТОНЧИК Север'ян (1895–?) — священник УАПЦ. Вчителював у Обарівській церковнопарафіяльній школі у 1914–1915 рр., перебував на військовій службі у 1915–1918 рр., вчителював у Ровенській соборній церковній школі у 1918–1921 рр. З 1 липня по 1 вересня 1918 р. служив на Архієрейському подвір'ї м. Житомира на Волині й виконував обов'язки дяка-диригента. Служив у Червоній Армії впродовж 1921–1922 рр. Висвячений в сан дяка 19 лютого 1922 р. еп. Катеринославським Григорієм, в сан священника висвячений Василем Липківським митрополитом Київським і всієї України 12 березня 1922 р. в Києво-Софійському кафедральному соборі, грамота видана 12 лютого 1924 р. У 1922–1927 рр. — настоятель Бабанської рівнобіжної парафії. З 1927 по 1929 р. — священник при Єпископові-Настоятелєві Уманського кафедрального собору. У 1924 р. був під судом, відбув 3 місяці в ув'язненні, 1925 р. знову був засуджений на 3 місяці за порушення закону про найману працю.

БАСОВОЛ (БОССОВОЛ) Сергій (1894 – після 1937) — священник УАПЦ, активний церковний діяч. До революції був офіцером. Вчителював в с. Н. Миколаївка, був уповноваженим по заснуванню українських парафій. На Вінницькому повітовому з'їзді був обраний делегатом I Всеукраїнського Собору УАПЦ 1921 р. в м. Києві. Висвячений на священника у Вінниці в 1922 р. архієп. Іваном Теодоровичем. Священник с. Соколиці, української парафії Св. Параскеви на Поділлі з 1922 р. Протоієрей, настоятель Свято-Троїцької Церкви м. Немирова у 1927 р. Вінницької округи УАПЦ. Обраний делегатом II Всеукраїнського Собору УАПЦ згідно постанови Вінницької Округової Церковної Ради від 9 травня 1927 р. в м. Вінниця. Був засланий карними органами, але повернувся. У 1937 р. керував ветеринарним музеєм в Києві.

БАЧИНСЬКИЙ Євген (1885–1978) — церковний і громадський діяч, єпископ УАПЦ в Західній Європі. З 1908 р. — в еміграції. Фундатор і скарбник «Української громади» в м. Париж. 1908–1914 рр. — співробітник часописів «Діло» (Львів), «Рада» (Київ), «Сніп» (Харків), «Парижський вестник» (Париж) та ін. З 1915 р. — фундатор і секретар українського товариства «Громада» в Женеві, видавець церковних часописів «Екклезія» та «Благовісник», в якому вміщувалися інформаційні повідомлення про УАПЦ французькою та англійською мовами. Дорученням ВПЦР за № 1539 від 31 липня 1925 р. в м. Київ, за підписами Василя Липківського,

Василя Потієнка та Нестора Шараївського, був уповноважений на організацію українських парафій УАПЦ в Західній і Центральній Європі. Можливо, мав зв'язок з архієпископом Костянтином Малюшкевичем через німецьке консульство в Києві, звідки довідувався про діяльність єпископів УАПЦ. Заснував 7 парафій у Франції, осередки у Берліні та Софії (Болгарія). Від митрополита Василя Липківського отримав також благословення на рукоположення в сан пресвітера від єпископа Старокатолицької церкви (лист від 23 грудня 1926 р.). Але тільки 7 травня 1955 р. в каплиці Св. Діви Марії у Флоренції (Італія) був висвячений єпископами Миколаєм та Єфремом на єпископа УАПЦ Соборноправної за кордоном.

БЕЙ Конон (1886/89–1930/?/) — єпископ Богуславський, пізніше Прилуцько-Роменський. У 1908 р. був висвячений на священника. Приєднався до УАПЦ. Був підвищений до сану протоієрея на церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р., до того був священником в с. Чайки Канівського повіту. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. як настоятель церкви в с. Чайки на Богуславщині, член ВПЦР. Єпископ Богуславський УАПЦ, з 7 лютого 1922 р. — Богуславський і Канівський. Потім єпископ Роменський до 1927 р., потім — єпископ Прилуцький та Роменський УАПЦ, Керуючий справами Шевченківської Округи УАПЦ, єпископ Черкаський та Прилуцький у 1929 р. Був делегатом II Всеукраїнського Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р., обраний Прилуцькою Округовою Церковною Радою в м. Прилуки при Стрітенському Соборі. В 1930 р. був засланий до Іркутська. Подальша доля невідома.

БОРЕЦЬКИЙ Миколай (1879–1933(?)) — митрополит Київський і всієї України УАПЦ у 1927–1930 рр. Народився в м. Сарни. Навчався в Уманській бурсі, потім у 1898–1901 рр. — Київській духовній семінарії. Закінчив дворічні педагогічні курси в м. Харкові і викладав у другокласній вчительській школі в с. Кирилівці Звенигородського повіту на Київщині у 1901–1904 рр. Після висвяти у 1904 р. до 1914 рр. працював священником на парафіях Поділля. Восени 1914 р. пішов добровольцем на фронт, де його було призначено полковим священником 259 піхотного полку і благочинним 65-ї дивізії. З 1917 р. — настоятель собору св. Миколая в м. Гайсині. Через хворобу (тиф) він не був учасником I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. В грудні 1922 р. в Гайсинському кафедральному соборі його було висвячено на єпископа УАПЦ Гайсинської округи митрополитом Василем Липківським і єпископом Костянтином Малюшкевичем. На II-му Всеукраїнському Православному Церковному Соборі УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. був обраний митрополитом УАПЦ замість Василя Липківського. 1927–1930 рр. — митрополит УАПЦ. У січні 1930 р. агентами ДПУ на «надзвичайному» соборі підписав «акт самоліквідації» УАПЦ. Після

заарештування, засуджений до 8 років таборів, перевезений до політизолятора в м. Ярославль. З 1933 р. — на Соловках. Помер у психіатричній тюрмі в Ленінграді, куди був переведений у 1934 р. За іншими відомостями помер у 1933 р. у Ярославському політизоляторі.

БРЖОСНЬОВСЬКИЙ Володимир (1887/90–1937(?)) — єпископ Білоцерківський УАПЦ в 1921–1924 рр. У 1912 р. висвячений на священника. Був підвищений до сану протоієрея на церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р., до того був священником в с. Шпендівка Білоцерківського повіту на Київщині. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. як головноуповноважений ВПЦР на Білоцерківщині. Потім відійшов до Діяльно-Христової Церкви, став одним з її керівників, за що був відлучений від УАПЦ. Повернувся до УАПЦ в 1928–1930 рр. як єпископ Катеринославський УАПЦ. У 1937 р. заарештований і вивезений до таборів в Котласі. Подальша доля невідома.

БУТВИНЕНКО Костянтин (1891–1938) — митрофорний протоієрей УАПЦ. Народився в с. Любча, Ставищанського району, Київської області. Служив в петлюрівській армії полковим священником. У 1926 р. був позбавлений виборчих прав через «нетрудові доходи» та як служитель релігійного культу. У 1930–1934 рр. був секретарем Київської єпархіальної церковної ради УАПЦ, потім УПЦ, після заарештування Костянтина Малюшкевича фактично керував Київською єпархією УПЦ. Після приїзду митрополита Івана Павловського у 1934 р. служив на парафії в с. Совках. Потім покинув служіння в церкві. В листопаді 1937 р. працював на залізничній товарній станції експедитором, потім на станції «Київ», в установі «Дортек», вагівник. Заарештований 4 грудня 1937 р. НКВС УРСР. 31 грудня 1937 р. рішенням Трійки при Київському Облуправлінні НКВС УРСР засуджений до розстрілу. Страчений 16 січня 1938 р.

БУЧИЛО Пилип — єпископ Миколаївський УАПЦ 1922–1923 рр. Був висвячений в жовтні 1922 р. У 1923 р. відійшов від УАПЦ. У 1930-х рр. був заарештований і засланий.

ВОВКУШВСЬКИЙ Григорій (1866–?) активний діяч УАПЦ. На церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р. як член Президії ВПЦР був обраний до складу Київської губерніальної церковної ради. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. як член ВПЦР.

ГАРАЩЕНКО Іван (1881–1952) — благовісник УАПЦ, священник УАПЦ (Соборноправної). Активіст церковно-визвольного руху. У 1922–1924 рр. голова обласної церковної Ради на Слобожанщині. З 1923 р. — кандидат на висвячення в єпископи УАПЦ, титар Миколаївського собору в

м. Харкові. За участь в діяльності УАПЦ 16 разів був заарештований і ув'язнений. У 1936 р. був засуджений до 3 років ув'язнення, покарання відбував в Сибіру. У 1939 р. повернувся в Україну, проживав у Охтирці. З 1943 р. — на еміграції в Західній Німеччині. У 1950 р. висвячений на священника УАПЦ (Соборноправної). У 1951 р. переїхав до США, де й помер.

ГОВ'ЯДОВСЬКИЙ Харитон (1874–1938) — митрофорний протоієрей УАПЦ. Народився в с. Мошни Черкаської області в родині диякона. Навчався в Київській духовній семінарії (1891–1895), вчителював в м. Богуславі Київської області (1895–1897). Працював секретарем повітової земської управи м. Грайворон Курської губернії (1897–1902), діловодом в Курському губернському земському управлінні та столоначальником Курської духовної консисторії (1902–1911). Переведений на посаду секретаря Оренбурзької духовної консисторії (1911–1917). З 1918 р. проживав у Києві. До УАПЦ приєднався у 1921 р. Був висвячений на священника митрополитом Василем Липківським у 1924 р., служив в Покровській церкві на Солом'янці. З 1926 р. — секретар Президії ВПЦР. В цьому ж році з місієюною метою заснування автокефальних українських парафій їздив до Оренбургу. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. У 1930 р. відійшов від церковної діяльності. Працював бухгалтером артлі «Взутпобутремонт». За вироком Трійки УНКВД Київської області від 28 квітня 1938 р. був засуджений до розстрілу. Вирок виконано 7 травня 1938 р. Реабілітований 12 травня 1989 р.

ГОРДОВСЬКИЙ Порфирій — церковний діяч УАПЦ. В серпні 1919 р. був присутній на зборах Кирило-Мефодіївського Брацтва в Кам'янці-Подільському. 1925–1926 рр. — секретар Президії ВПЦР. Був заарештований у 1928 р. і засланий за деякими відомостями до Казахстану, а потім до Киргизії. Із заслання не повернувся.

ГРИНЕВИЧ Антін (1870/71–1937) — архієпископ Балтський УАПЦ, письменник. Народився 23 липня 1870 р. в с. Слобідці Балтського повіту на Поділлі. Навчався в Кам'янець-Подільській духовній семінарії та Київській духовній академії, яку закінчив у 1896 р. Прийняв священство у 1897 р. і працював заступником настоятеля собору м. Балти, викладав Закон Божий в міських школах. В «Подольських Епархиальних Ведомостях» та «Трудах историко-археологического Общества Подолии» почав друкуватися з 1892 р. Був членом української фракції Російської Державної Думи у 1907 р. До УАПЦ приєднався у 1921 р. Висвячений на єпископа Одеського УАПЦ в серпні 1923 р., але йому не дозволили проживання в Одесі, тому він перейшов служити в м. Свято-Троїцьке Балтсько-Першотравневої округи УАПЦ. Заарештовувався у

1921 р., потім у 1922 р., коли просидів 5 місяців в Одеській тюрмі. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. від Балтської округи. З 1928 р. — архієпископ УАПЦ. У 1931 р. був заарештований і просидів 9 місяців в одеській тюрмі. Останні роки проживав у м. Свято-Троїцьк, помер на початку лютого 1937 р.

ГРУШЕВСЬКИЙ Марко — єпископ Волинський УАПЦ з 1922 р. Був підвищений до сану протоієрея і обраний кандидатом на висвячення в єпископи на церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р., до того служив священиком у Києво-Софійському соборі. Був духовним керівником Конотопської округи на Чернігівщині, потім Таращанської на Київщині. На Великих Покровських Зборах в жовтні 1926 р. був обраний членом Президії ВПЦР, завідував відділом благовістя після відмови Володимира Чехівського бути завідуючим. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. Зрікся сану в 1931 р.

ДАХІВНИК-ДАХІВСЬКИЙ Володимир (1888–?) — єпископ Тульчинський УАПЦ. Народився на Полтавщині. Закінчив духовну семінарію і юридичний факультет Московського університету. Навчався в землемірній школі. З 1917 р. працював на Далекому Сході. У 1920 р. був висвячений на священика. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. як священик с. Стайки на Звенигородщині і уповноважений ВПЦР. Організатор УАПЦ на Переяславщині. З січня 1922 р. — єпископ Переяславський УАПЦ, потім Кам'янецький (1922–1927), Тульчинський (1927–1930). Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. Заарештований у 1930 р. Подальша доля невідома.

ЖЕВЧЕНКО Юрій (1885–?) — єпископ Одеський УАПЦ. Народився в слободі Лисаветградка на Херсонщині. Навчався в Єлісаветградській духовній семінарії, потім в Одеському університеті на філософському відділі, який закінчив у 1911 р. Працював учителем Першої Одеської гімназії у 1912 р., але невдовзі залишив роботу. У 1914 р. висвятився на священика і після смерті дружини пішов на фронт капеланом. З 1917 р. проживав у Києві, де приєднався до Церковного комітету військових капеланів, який в листопаді 1917 р. увійшов до складу I Всеукраїнської Православної Церковної Ради. За гетьмана Скоропадського його було заборонено в священнослужінні митрополитом Антонієм (Храповицьким) і ув'язнено до Лук'янівської в'язниці за співпрацю з Українським Національним Союзом. У 1919 р. викладав в Школі старшин Армії УНР, де, окрім пастирських обов'язків, викладав історію української літератури. В серпні 1919 р. був присутній на зборах Кирило-Мефодіївського

Брацтва в Кам'янці-Подільському, де зібралися члени II ВПЦР. З 1920 р. — настоятель парафії в м. Сквирі на Київщині. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. В квітні 1922 р. висвячений на єпископа Сквирського митрополитом Василем Липківським і єпископом Володимиром Бржосньовським. З березня 1924 р. — архієпископ Полтавський. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р., на який був обраний Округовим Собором сполучених округ — Одеської, Миколаївської, Херсонської. Весною 1929 р. його перевели в Одесу. 1 вересня 1929 р. його було заарештовано і ув'язнено в Одеській тюрмі. В грудні 1929 р. був засланий до Караганди. Там він отримав додатковий термін на 10 років у 1937 р. Подальша доля невідома.

КАРАБІНЕВИЧ Микола (1888/89–1937) — архієпископ Української Православної Церкви. Народився в с. Єланець Ямпільського повіту на Поділлі. Закінчив Кам'янець-Подільську духовну семінарію у 1909 р. У 1910–1912 рр. прослухав курс лекцій з філософії в Народному університеті А. Шанявського в Москві. У 1913 р. висвятився на священника і став настоятелем парафії в с. Качківка Ямпільського повіту. В квітні 1923 р. за обранням Могилів-Подільського церковного з'їзду його було висвячено в Києві на єпископа. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. як єпископ Могилівської округи. На початку 1929 р. митрополит Микола Борецький призначив його на служіння в Уманську округу. Учасник I «надзвичайного» церковного Собору УАПЦ 28–29 січня 1930 р., де було здійснено «самоліквідацію» УАПЦ. Проживав у Могилеві, де і був заарештований у 1934 р. Рішенням Трійки УНКВС Київської області від 29 грудня 1937 р. засуджений до розстрілу.

КАРПІВ Леонід (1889–?) — протоієрей УАПЦ Софійського собору в м. Києві. Закінчив Київський університет, працював викладачем мови і літератури. У 1922 р. був висвячений на священника. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. від Київської округи. У 1929 р. був засланий. Подальша доля невідома.

КАЛШЕВСЬКИЙ Юхим Абрамович (1892/93–?) — єпископ Одеський. Закінчив Київський університет Св. Володимира. Працював вчителем. Був підвищений до сану протоієрея на церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р., до того був священником с. Петраківки Звенигородського повіту. В лютому 1922 р. був висвячений на єпископа Звенигородського після включення Звенигородської округи до Черкаської церковної округи став єпископом Черкаським УАПЦ. З 1929 р. — архієпископ Одеський, член Великих Зборів ВПЦР. Був делегатом II Всеукраїнсько-

го Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р., делегований Шевченківською Округовою Церковною Радою м. Черкаси. У 1937 р. проживав у м. Біла Церква.

КРОТЕВИЧ Костянтин (1869/72–?) — архієпископ Вінницький УАПЦ. Народився в м. Санжари на Полтавщині. Навчався у Полтавській духовній семінарії, а потім в Харківському університеті на юридичному факультеті, який закінчив 1897 р. До революції 1917 р. був головою Спільки адвокатів, потім прокурором Полтавського окружного суду, брав участь в діяльності громадських і просвітницьких організацій, співпрацював з Миколою Міхновським. Був делегатом Полтавського єпархіального з'їзду 3–6 травня 1917 р., писав статті в полтавських і київських часописах з церковного і національно-державного життя України. У 1918 р. висвятився на священника, був дорадником Полтавського архієпископа Парфенія (Левицького) у справі українізації церкви на Полтавщині. В цей час він співпрацював з проф. Володимиром Щепотьєвим, який очолював національну роботу полтавської інтелігенції, читав лекції в міському клубі публічні лекції з українознавства і історії церкви. На церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р. був обраний кандидатом на висвячення в єпископи. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. Після смерті архієпископа Полтавського Парфенія в січні 1922 р., був висвячений в березні 1922 р. во єпископа Полтавського УАПЦ. З січня 1924 р. — архієпископ Вінницький на Поділлі. У 1926 р. за дорученням митрополита Василя Липківського їздив до Середньої Азії з метою допомоги українським парафіям. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. Автор праць «До питання про релігію Христа», «Ідеологія Української Автокефальної Православної Церкви», які були надруковані в часописі «Церква і Життя» у 1927–1928 рр. Був заарештований весною 1930 р. Подальша доля невідома.

ЛИПКІВСЬКИЙ Василь (1864–1937) — архієпископ, перший митрополит Київський і всієї України Української автокефальної православної церкви, редактор і автор низки статей часопису УАПЦ «Церква і Життя», автор перекладів українською мовою Божественної Літургії Св. Іоана Золотоустого, богослужбових книг, проповідей на неділі і свята та на Апостольські послання, історичних праць про Українську Церкву, епістолярій. Народився в с. Попудні Липовецького повіту на Київщині. У 1873–1879 рр. навчався в Уманській бурсі, 1879–1884 рр. — Київській духовній семінарії, 1884–1889 рр. — в Київській духовній академії, яку закінчив зі ступенем кандидата богослов'я. У 1890 р. його призначено на посаду заоновчителя Черкаської прогімназії. У 1891 р. відбулася висвята на священника. З 1892 р. — настоятель Липовецького собору й інспектор церковних шкіл Липовецького повіту. У 1903 р. — директор

Київської церковно-вчительської школи, протоіерей. Голова Київського єпархіального з'їзду весною 1917 р. В листопаді 1917 р. заклав Братство Воскресіння, яке перетворилось на Всеукраїнську православну Церковну Раду. Учасник Всеукраїнського Православного Собору 1918 р. Під час приїзду С. Петлюри до Києва в грудні 1918 р. вітав його на Софійській площі урочистою промовою. 9 (22) травня 1919 р. очолив першу українську Божу Службу в Микільському соборі на Печерську. З липня 1919 р. — настоятель собору Святої Софії Київської. В серпні 1919 р. був присутній на зборах Кирило-Мефодіївського Брацтва в Кам'янці-Подільському, де зібралися члени II ВПЦР. На церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р. як член Президії ВПЦР був обраний до складу Київської губерніяльної церковної ради і рекомендований на висвячення в єпископи. Висвячений 23 жовтня на митрополита Київського і Всієї України в соборі св. Софії Київської у надзвичайний спосіб (пресвітерська хіротонія) делегатами I-го Всеукраїнського Православного Церковного Собору 14–30 жовтня 1921 р. Був на цій посаді до II-го Всеукраїнського Православного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. Після останнього арешту в березні 1937 р. за вироком трійки НКВС від 20 листопада його було розстріляно в Лук'янівській в'язниці 27 листопада 1937 р.

МАЛЮШКЕВИЧ Костянтин Сергійович (1890–1937) — архієпископ Уманський УАПЦ. Народився в с. Жилинцях на Волині в родині священика. У 1906 р. закінчив Крем'янецьке духовне училище, у 1912 р. — Волинську духовну семінарію в м. Житомирі. У тому ж році він одружився, прийняв сан диякона і вступив до Київської духовної академії, де його було висвячено на священика. У 1916 р. був призначений викладачем Закону Божого в Умані. У 1917 р. його було обрано на голову Уманської учительської спілки. В серпні 1921 р. утворив при Свято-Троїцькому соборі в Умані українську парафію і став її настоятелем. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. В лютому 1922 р. був висвячений на єпископа митрополитом Василем Липківським і єпископом Юхимом Калішевським. На Великих Покровських Зборах ВПЦР його було обрано заступником Голови ВПЦР. У вересні 1927 р. церковним собором Київської округи його було обрано архієпископом Київщини з підвищенням в сан архієпископа. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р., на якому його було обрано замість Василя Липківського митрополитом УАПЦ, але він відмовився від обрання і погодився бути тільки першим заступником митрополита. В часописі «Церква і Життя» друкував статті з екзегетики. Був заарештований ДПУ у 1926 р. в Харкові, у 1931 р. і 1932 р. в Києві за проведення «контрреволюційної діяльності». Після II «надзвичайного» Собору в грудні 1930 р. очолив Київську єпархію УПЦ. Відійшов від УАПЦ

в 1934 р. Працював бухгалтером мото-флота Горкомхоза, підробляв палітурником. Рішенням Трійки УНКВС Київської області від 15 вересня 1937 р. був засуджений до розстрілу.

МАЛЯРЕВСЬКИЙ М. (1873–?) єпископ. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. як настоятель храму в с. Ясногородка на Звенигородщині. У 1921 р. був висвячений на Волинського єпископа. Був заарештований у 1936 р. У 1941 р. повернувся до Києва і служив протоієреєм на парафії в м. Васильків на Київщині.

МІХНОВСЬКИЙ Юрій (1866/68–1937) — архієпископ Чернігівський УАПЦ. Народився в с. Піщаному, Золотоніського повіту, за іншими відомостями — с. Сокиринцях Прилуцького повіту, Полтавської губ. в родині священика. Походив він з роду Міхновських, так само як і громадсько-політичний діяч Микола Міхновський. Навчався в Полтавській Духовній Семінарії у 1886–1889 рр. Дяк, потім священик на Прилуччині з 1894 р., а через 5 років — в Золотоніському повіті на Полтавщині. Був делегатом Полтавського єпархіального з'їзду 3–6 травня 1917 р. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. З 28 жовтня 1921 р. — архієпископ Чернігівський УАПЦ, кафедральним собором якого був Борисо-Глібський храм м. Чернігова, з 1922 р. — архієпископ Золотоніський. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. У 1932–1933 рр. заступав заарештованого архієпископа Костянтина Малюшкевича як настоятель храму Св. Софії в Києві. Після закриття Софійського собору в лютому 1934 р., перейшов до Успенського собору на Подолі, служив як вікарій митрополита УПЦ Івана Павловського до грудня 1934 р. Потім разом з І. Павловським служив у храмі Миколи Притиска на Подолі до закриття храму 15 червня 1935 р. Розстріляний у 1937 р.

МОРОЗ Михайло (1876–1938) — митрофорний протоієрей УАПЦ, голова Всеукраїнської Православної Церковної Ради (ВПЦР) в 1919–1924 рр. Народився у с. Бистрик Чернігівської губ. Освіту здобув у народній школі. 1900–1906 рр. працював реєстратором статистичного бюро Полтавського губернського земства, з 1907 р. — співробітник статистичного відділу Київського губернського земства, займався питаннями бджільництва та насінництва в кооперації. 1918–1919 рр. — завідував секцією сільсько-господарської статистики при губвиконкомі. В квітні 1919 р. очолив II ВПЦР. В серпні 1919 р. був присутній на зборах Кирило-Мефодіївського Брацтва в Кам'янці-Подільському, де зібралися члени II ВПЦР. На церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р. як член Президії ВПЦР був обраний до складу Київської губерніяльної церковної ради.

Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р., голова Президії Собору. З 1922 р. — Благовісник Братського Церковного Благовісництва, митрофорний протоієрей УАПЦ. У 1923 р. кілька місяців був настоятелем храму св. Миколая Києво-Святошинської парафії. 1924 р. був звільнений з посади голови ВПЦР. Переїхав до Одеси, де був членом Покровської Парафіяльної Ради, а з початку 1925 р. від церковної роботи відійшов. У 1925 р. в Одесі працював в «Укрметі», потім у жовтні приїхав до Києва, працював в Окрстатбюро. На початку 1926 р. переїхав до Харкова, де влаштувався на посаді в Народному Комісаріаті фінансів. В березні–квітні 1930 р. виступив свідком на процесі «СВУ». Розстріляний 28 вересня 1938 р.

НЕСТЕРЕНКО Анатолій (1890/92–1937) — священник УАПЦ з 1922 р., рукоположений єпископом УАПЦ Григорієм Стороженко, слухач Пастирських курсів УАПЦ. Служив у Різдва-Богородицькій парафії м. Борисполя Київської округи, делегат II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. Обраний Київською Округовою Церковною Радою в м. Київ 29–30 вересня 1927 р. У 1934 р. приєднався до обновленської церкви. Відійшов від церковного служіння. Жив в Києві, працював касиром-рахівником артїлі «Реммбель» 22 грудня 1937 р. був засуджений до розстрілу, 28 грудня 1937 р. вирок було виконано.

ОРЛИК Степан (1891–1938/?/) — архієпископ Волинський і Житомирський УАПЦ. Народився в м. Чуднові на Волині. У 1909–1913 рр. навчався у Житомирській духовній семінарії. Після висвяти на священника у 1916 р., пішов на фронт військовим пастирем. З літа 1915 р. — в Парижі (Франція), де був диригентом церковного хору, а потім священником при російському посольстві. Слухав лекції в Сорбонні, де закінчив вищі теологічні студії з ученим ступенем кандидата екзегетики. В липні 1920 р. був настоятелем собору св. Миколая у м. Тифлісі в сані протоієрея, виконував обов'язки голови Олександрівської парафії слободи Холодний Городок під Батумом. У грудні 1920 р. очолив Українську Православну Раду на Закавказзі (м. Тифліс). До I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. був першим кандидатом на висвячення в єпископський сан, обраний на соборі Київщини 22–26 травня 1921 р. Мав уповноваження від ВПЦР на від'їзд до католикоса-патріарха Грузії. 23 жовтня 1921 р. висвячений на архієпископа УАПЦ Волинського і Житомирського, в 1917–1924 рр. — архієпископ Бердичівсько-Шепетівський. Заарештований в травні 1928 р. Отримав 10 років перебування на Соловках, але повернувся. За деякими відомостями, після звільнення склав іспит в Московському медичному інституті і одержав диплом лікаря. У 1938 р. вдруге заарештований, перебував в тюрмі в м. Житомирі, осліп і, ймовірно, помер.

ОКСЮК Йосиф (1894–1991) — архієпископ Лубенський, Полтавський і Миргородський УАПЦ, доцент Кам'янець-Подільського державного українського університету, перекладач богослужбових книг українською мовою. Освіту здобув в Холмській духовній семінарії, потім в Київській духовній академії, яку закінчив у 1919 р. Його було запрошено викладачем історії Християнської Церкви до Кам'янець-Подільського університету, одночасно був членом Кирило-Методіївського Брацтва. В травні 1922 р. прийняв священничий сан, а в червні того ж року його було висвячено на єпископа Кам'янець-Подільського УАПЦ. На II Всеукраїнському Православному Церковному Соборі 17–30 жовтня УАПЦ 1927 р. обраний другим заступником митрополита Миколая Борецького. У 1928 р. — єпископ Полтавський. З 1931 р. — на засланні. Після відбування ув'язнення в таборах ГУЛАГу, звільнений у 1945 р. працював відповідальним секретарем в редакції львівського «Православного вісника», який видавав його брат архієп. Львівський Макарій (Оксюк). Публікувався під псевдонімом у виданнях Московського патріархату. Разом з редакцією часопису у 1961 р. переїхав до Києва. Після відновлення у 1965 р. видання «Православного вісника» працював відповідальним секретарем цього часопису. Помер і похований у Києві.

ПОТІЄНКО Василь (1898–1945) — протодиякон УАПЦ, голова Президії ВПЦР у 1924–1926 рр., автор спогадів про УАПЦ. Закінчив Чернігівську духовну семінарію і історико-філологічний факультет Київського університету св. Володимира. З початком церковно-визвольного руху 1917–1921 рр. заснував у Сосницькому повіті понад 20 українських парафій. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. від Чернігівщини. Того ж року був висвячений на диякона. У 1921–1924 рр. служив протодияконом при митрополиті Василю Липківському і їздив з ним по Україні. Був головою ВПЦР у 1924–1926 рр. Після ліквідації УАПЦ в 1930 р. він був заарештований у 1934 р. і засуджений до 5 років заслання. Повернувся у 1939 р. Продовжив церковну діяльність у складі Харківського єпархіального управління на чолі з митрополитом Феофілом Булдовським впродовж 1941–1943 рр. Емігрував у 1943 р. По дорозі з Берліну до Веймару (Німеччина) був обстріляний радянським літаком і помер від ран 12 квітня 1945 р.

ПАВЛОВСЬКИЙ Іван (1893–1937) — митрополит Української Православної Церкви, редактор часопису УАПЦ «Церква і Життя». Народився в с. Сосновка Каменського району Київської області. Закінчив Чернігівську духовну семінарію, з 1914 р. — священник. Був підвищений до сану протоієрея на церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р., до того був священником в с. Липянка Чигиринського повіту. На єпископа УАПЦ висвячений 20 листопада 1921 р. Спочатку посідав єпископську кафедру в м. Чернігові, з 1 грудня 1926 р. — архієпископ Харківський і

Слобожанський. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. від Слобожансько-Донецької Округи, м. Харків. Одночасно, з 1927 р. — відповідальний редактор журналу «Церква і Життя», видавцем якого з 1928 р. була Харківська Округова Церковна Рада. З грудня 1930 р., в зв'язку з утворенням Української Православної Церкви замість ліквідованої в січні 1930 р. УАПЦ, — митрополит Харківський і всієї України. З 1934 р. — у Києві, де мешкав при Успенській церкві. Після її закриття, кафедральним храмом митрополита УПЦ стала церква Миколи Притиска на Подолі до червня 1935 р. У 1935–1936 рр. проживав у Черкасах, де виконував бухгалтерську роботу в різних установах, не маючи постійного місця роботи. Заарештований у 1936 р. і висланий до Казахстану. Останній раз заарештований 30 липня 1937 р. і розстріляний в м. Білгород 9 грудня 1937 р. рішенням трійки при Управлінні НКВС по Курській області.

ПИВОВАРІВ Микола (1872–1935(?)) — архієпископ Кам'янець-Подільський УАПЦ. На церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р. як член Президії ВПЦР був обраний до складу Київської губерніальної церковної ради. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. Єпископ Кам'янець-Подільський УАПЦ з 1922 р. 1924 р. приєднався до ДХЦ, але на початку 1927 р. знову повернувся до УАПЦ. Очолив Кам'янець-Подільську церковну округу. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р., делегований Кам'янецьким Округовим Церковним Собором ухвалою від 8 вересня 1927 р. 27 серпня 1929 р. заарештований в Кам'янці-Подільському разом з 45 священниками і вірними і засуджений на 10 років ув'язнення. Ув'язнення відбував у м. Юрга (Сибір). В 1934 р. в зв'язку з хворобою дотерміново звільнений. Повернувся до Вінниці, де невдовзі й помер.

ПОГОРІЛКО Павло — єпископ Соборно-Єпископської Церкви. З 1914 р. заковчитель у Київському училищі, священник. З 1917 р. член Центральної Ради від духовенства. На церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р. був обраний кандидатом на висвячення в єпископи. Влітку 1921 р. ВПЦР вирядила його до Грузії як кандидата на висвячення Грузинським патріархом. Не погодившись з всесоборною висвятою митрополита, відійшов від УАПЦ. Пізніше був висвячений єпископом «Живої Церкви» в Москві. У 1925 р. був учасником створення Соборно-єпископської церкви («Лубенський розкол»). Очолював на Поділлі самостійну релігійну організацію БОПУПАЦ. Заарештований наприкінці 1920–х рр. Подальша доля невідома.

РОМОДАНОВ Петро — єпископ Лохвицький УАПЦ, учасник II Всеукраїнського собору 1927 р., голова Президії ВПЦР з 1926 р. Народився на

Полтавщині. Служив священиком на Лубенщині. В єпископи УАПЦ висвячений в жовтні 1923 р. для Лохвицької округи митр. Василем Липківським і архієп. Олександром Яреценком, але єпископське служіння майже не здійснював, виконуючи обов'язки правозаступника УАПЦ у м. Харків. У вересні 1926 р. на нараді єпископів і представників УАПЦ в м. Київ був обраний головою «Комісії по унормуванню життя УАПЦеркви», а на Великих Покровських Зборах ВПЦР 25–30 жовтня 1926 р. був обраний головою Президії ВПЦР. Після II Всеукраїнського собору 17–30 жовтня 1927 р., на якому його було обрано членом Президії ВПЦР, жодною з церковних округ як єпископ не керував. Після I «Надзвичайного» церковного собору УАПЦ в січні 1930 р., коли керівництво УАПЦ підписало «акт самоліквідації» цієї церкви, відійшов від церкви, зрікся єпископства і працював на учительській посаді.

САМБОРСЬКИЙ Володимир (1878/82–1937(?)) — архієпископ Вінницький УАПЦ. Народився в м. Києві. Навчався в Уманській бурсі, у 1902 р. закінчив Київську духовну семінарію. У 1902 р. висвячений на диякона і невдовзі на священика. З 1904 р. голова Комітету по забезпеченню родин запасних. У 1907 р. почав працювати як округовий місіонер Таращанського повіту. У 1921 р. українізував свою парафію в с. Гребінках. У 1923 р. висвячений на єпископа Липовецького, з 1925 р. — єпископ Житомирський. У 1927 р. обраний на єпископа Глухівського і доглядача Конатопської округи. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. Обраний Глухівським округовим Церковним Собором, що відбувся в м. Глухів 16 жовтня 1927 р. У 1930–1932 рр. — архієпископ Вінницької єпархії УПЦ. У 1935 р. повернувся до Києва, де був заарештований. Подальша доля невідома.

СЕРГЕСЬ Феодосій (1880/90–?) — архієпископ Бердичівський УАПЦ. У 1923 р. був висвячений на єпископа Прилуцького в юрисдикції Московського патріархату. У 1923 р. перейшов на служіння до обновленської Синодальної церкви і став єпископом Переяславським. У 1924 р. приєднався до УАПЦ і став єпископом Переяславським, а потім Бердичевським УАПЦ. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. З 1928 р. духовний керівник Бердичівської округи. У 1933 р. працював священиком на Полтавщині. У 1936 р. заарештований і засланий до концтабору.

СОКОЛОВСЬКИЙ Ксенофонт (1876–?) — протоієрей, у 1921–22 рр. був завідувачем бібліотеки ВПЦР, уповноважений ВПЦР по українізації парафій на Київщині. На церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р. як член Президії ВПЦР був обраний до складу Київської губернiальної церковної ради. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р., де через його до-

повідь від 20 жовтня 1921 р. виник розкол щодо канонічності соборної висвяти митрополита.

СТЕЦЕНКО Кирило (1882–1922) український композитор, протоієрей УАПЦ. Народився в с. Квітки Канівського повіту на Київщині. У 1892 р. почав навчання у Київській бурсі, потім в Київській духовній семінарії. У 1903 р. працює вчителем співів у Київській церковно-вчительській школі, де директором був Василь Липківський. У 1905 р. його було вислано за межі Києва. З 1907 р. працює в Білоцерківській жіночій гімназії учителем співів, з 1908 р. — викладає співи в київській медичній школі. В 1911 р. прийняв сан священника, призначений настоятелем парафії в с. Голово-Русави на Поділлі. На пропозицію С. Петлюри у 1919 р. спільно з О. Кошицем утворює державну капелу для популяризації української пісні за кордоном. З українським хором українізував парафії в Одесі, Миколаєві, Черкасах, Єлисаветграді та ін. На початку літа 1921 р. з родиною виїхав до с. Веприк біля м. Фастів на Київщині. Був підвищений до сану протоієрея на церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р., до того був священником в с. Веприк Білоцерківського повіту. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. У квітні 1922 р. помер від плямистого тифу.

СТОРОЖЕНКО Григорій (1881–1937) — єпископ УАПЦ. Навчався в Київському університеті на економічному факультеті. Вчителював, потім працював статистиком в Полтавській земській управі. З квітня 1918 р. — завідуючий відділом митного нагляду й статистики Міністерства торгівлі й промисловості Центральної Ради. Виконував обов'язки начальника відділу торговельного представництва за кордоном і міжнародного економічного зближення в уряді Директорії УНР, потім — директора департаменту внутрішніх справ Міністерства народного господарства, потім працював начальником департаменту торгівлі й промисловості. На церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р., обраний кандидатом на висвячення в єпископи. Делегат I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. як член Софіївської парафіяльної ради м. Києва. Висвячений на єпископа в Софійському соборі 27 листопада 1921 р. У 1922 р. його було заарештовано із звинуваченням в проведенні антирадянської агітації. У 1924 р. його було знову заарештовано за розповсюдження відозви до духовництва про викладання релігійного віровчення дітям. У 1926 р. він зрікся єпископського сану. Працював завідуючим плановим відділом «Райсанконторы» Ленінського району м. Києва. У 1929 р. звертався до органів влади з проханням відновити його у виборчих правах, але безрезультатно. 22 грудня 1937 р. його було засуджено до розстрілу. 28 грудня 1937 р. — страчено.

ТАРНАВСЬКИЙ Петро (1873–1938) — єпископ УАПЦ, потім єпископ «Діяльно-Христової Церкви», настоятель Михайлівського Золотоверхо-

го собору в м. Києві. Народився в селянській родині на Звенигородщині. Навчався в Київській духовній семінарії та академії. До 1916 р. викладав в Київській духовній академії, служив священником, працював заковчичелем в Київській гімназії. Делегат Київського єпархіального з'їзду в квітні 1917 р., де був обраний членом Київської єпархіальної ради. В червні того ж року обраний членом Комісії по скликанню Всеукраїнського Собору. Член першого складу Всеукраїнської православної церковної ради на чолі з архієп. Олексієм (Дородніциним) з листопада 1917 р. Брав участь у роботі 1 і 2 сесій Всеукраїнського Собору 1918 р., який залишив після виключення членів ВПЦР зі складу Собору. З 1919 р. — священник с. Барішівки на Полтавщині. Після утворення другої Всеукраїнської православної церковної ради в квітні 1919 р. входить до її складу. 22 травня 1919 р. на храмове свято брав участь в першому богослужінні українською мовою в Микільському соборі на Печерську. Настоятель Софійської (Старокиївської) парафії в м. Києві з літа 1919 р. Був підвищений до сану протоієрея на церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. як настоятель храму с. Барішівка. З 1922 р. — єпископ УАПЦ. В 1924 р. відійшов від УАПЦ, був одним із засновників «Діяльно-Христової Церкви», настоятель Михайлівського монастиря в Києві, де і розмістився провід ДХЦ. Повернувся до УАПЦ в 1927 р. З 1931 р. остаточно зрікся церковного служіння і працював архіваріусом народного суду 2-ої дільниці Кіровського р-ну м. Києва. Востаннє заарештований 30 квітня 1938 р., розстріляний 2 вересня 1938 р.

ТЕОДОРОВИЧ Іоан (1887–1971) — Блаженніший митрополит УГПЦ в Канаді, Голова Собору Єпископів УПЦ США, Голова церковної ради Митрополії, духовний опікун Української Православної Ліги США, архієпископ Філадельфії. Перший капелан Української дивізії Сірожупанників за часів визвольних змагань. Головний капелан правобережного фронту холмської, подільської і київської груп. На I Всеукраїнському Соборі УАПЦ 26 жовтня 1921 р. висвячений на єпископа о. митрополитом Василем Липківським з титулом «архієпископ Подільський і Вінницький УАПЦ» (1921–1924 рр.). З 1924 р. очолив УПЦ за кордоном. Блаженніший митрополит УГПЦ в Канаді, Голова Собору Єпископів УПЦ США, Голова Церковної ради Митрополії, архієпископ Філадельфії. Після 1947 р. залишив керівництво УГПЦ в Канаді, обраний головою Собору єпископів і першоієрархом УПЦ в США. Автор проповідей і богословських праць.

ХОМИЧЕВСЬКИЙ Микола (1898–1929) — протоієрей УАПЦ, композитор, поет (псевдонім Борис Тен). Закінчив Київський університет св. Володимира. Брав участь у визвольних змаганнях на Україні 1918–1921 рр. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного

Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. як голова Волинської Церковної Ради і головноуповноважений від Волині. З 1921 р. — протоієрей УАПЦ, з 1923 р. — настоятель Софійського собору в м. Києві. У 1924–1926 рр. — 2-й заступник Голови ВПЦР співробітник часопису «Церква і Життя». Заарештований і засуджений у 1929 р. на 10 років далекихсхідних таборів.

ЧЕРВІНСЬКИЙ Олександр (1884/86–?) — єпископ Вінницький УАПЦ. У 1925 р. висвячений на єпископа Конотопсько-Глухівської церковної округи. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р., делегований Ніжинською та Чернігівською округами. З 1927 р. — єпископ Чернігівський і Ніжинський. З 1932 р. — єпископ Вінницький УПЦ. Заарештований в серпні 1934 р. у Вінниці. За деякими відомостями вивезений на заслання до Середньої Азії.

ЧУЛАЇВСЬКИЙ Яків (1888/89–1931/?/) — єпископ Бердичівський УАПЦ. Народився на Київщині. Був священником з 1914 р. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. як священник парафії с. Овечаче Бердичівського повіту, член ВПЦР і голова Бердичівської церковної ради. З 1923 р. — єпископ Бердичівський УАПЦ. Був делегатом II Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17–30 жовтня 1927 р. як член Президії ВПЦР, завідуючий відділом церковної освіти та завідуючий книжковою коморою ВПЦР. Потім зрікся сану і пішов на державну службу. Засланий у 1931 р. до Сибіру. Подальша доля невідома.

ЧЕХОВСЬКИЙ (ЧЕХІВСЬКИЙ) Володимир (1876–1937) — Благовісник УАПЦ, дорадник митрополита УАПЦ о. Василя Липківського, Голова Ідеологічної комісії УАПЦ, організатор і викладач Пастирських курсів у Києві (згодом «Українського Богословника» — духовної академії), богослов, історик Церкви, професор, учасник українського національного руху, редактор «Українського слова», — політкомісар м. Одеси, член Центральної Ради від соціал-демократичної фракції, начальник агітаційно-просвітницького відділу головного краєвого комісара Херсонщини, Таврії і Катеринославщини, комісаром народної освіти Одеського округу за часів Центральної Ради (листопад 1917 р.), товариш міністра сповідань у гетьманському уряді Павла Скоропадського, прем'єр-міністр та міністр закордонних справ в уряді Директорії УНР С. Петлюри, Голова Ради міністрів і міністр закордонних справ Директорії УНР (26 грудня 1918 р. — 11 лютого 1919 р.), співавтор закону УНР про автокефалію. Одружений на Олені Сіцинській (1882–1969 р., м. Філадельфія, США). Шлюб відбувся у 1906 р. в с. Топала біля м. Балти, де її батько о. Володимир Сіцинський був священником. В лютому 1919 р. виїхав до Кам'янець-Подільського, де працював в університеті, брав

участь у діяльності Кирило-Мефодіївського Товариства, чим зреалізував свої давні ідейні уподобання творами Миколи Костомарова. У 1920 р. переїхав до Вінниці, де працював викладачем і в 1921 р. повернувся до Києва. Був професором Київського медичного інституту, Вінницького інституту народної освіти, співробітник ВУАН. Учасник Першого і Другого Всеукраїнських православних церковних соборів УАПЦ 1921 і 1927 рр. Репресований у справі «СВУ» 1930 р. Відбував покарання на Соловках. Розстріляний за вироком трійки НКВС Ленінградської області 3 листопада 1937 р. в Соловецьких таборах.

ЧЕХОВСЬКИЙ (ЧЕХІВСЬКИЙ) Микола (1884–?) — священик УАПЦ. На військову службу він поступив у 1899 р., закінчив Чугуївське юнкерське училище у 1902 р. В період Лютневої революції 1917 р. був в чині підполковника, а також комендантом м. Києва. Пізніше був взятий в полон у Германії. Неодноразово був поранений, нагороджений орденами, перебував в концтаборі, куди потрапив з Тифлісу через рішення повернутись в Україну. В Києві після поневірянь та пошуків роботи пішов співати до хору в храмі Св. Софії Київської, де йому запропонували дияконське служіння. Потім він висвятився на священика УАПЦ і служив в с. Германівська Слобідка, де народилася і виросла мати братів Чехівських. Був одружений на рідній сестрі члена Києво-Святошинської парафії УАПЦ Леоніда Йосиповича Павловського, вінчання відбулося 14 вересня 1928 р. Був у складі 45 осіб, які опинилися на лаві підсудних на процесі «СВУ» в Харкові в березні–квітні 1930 р. Був засуджений на 3 роки ув'язнення, які відбував у Ярославському політизоляторі, а у 1933 р. додатково засуджений на 10 років ув'язнення. Місцем смерті вказано Якутію.

ШИРЯЙ Микола (1870–?) — єпископ Ніжинський УАПЦ. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. як священик с. Сваричівка на Борзенщині. У 1922–1924 рр. перейшов до ДХЦ, де був настоятелем Троїцької парафії Києві. Але потім повернувся і був єпископом УАПЦ Роменським у 1928–1930 рр. З 1933 р. доля невідома.

ШАРАЇВСЬКИЙ Нестор (1865–1929) — архієпископ Київщини, перший заступник митрополита Липківського в 1921–1927 рр., голова Перекладової комісії УАПЦ з 1919 р. На церковному соборі Київщини 22–26 травня 1921 р. як член Президії ВПЦР був обраний до складу Київської губернiальної церковної ради і рекомендований на висвячення в єпископи. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. як заступник настоятеля Софійської собору м. Києва. Учасник I-го і II-го Всеукраїнських Соборів УАПЦ., викладач Пастирських курсів при Св. Софії, мав викладати в «Українському Богословнику» (Академія УАПЦ). Після II Всеукраїнського Со-

бору 1927 р. відійшов від справ. Помер від голоду 29 жовтня 1929 р. Похований біля собору св. Софії у Києві, але в 1934 р. надгробну плиту було знято, а могилу забруковано.

ЯРЕЩЕНКО Олександр (1890–1938(?)) — архієпископ Лубенський УАПЦ, перший заступник голови ВПЦР, голова Ідеологічної комісії УАПЦ, видатний церковний і громадський діяч. Народився на Полтавщині. Закінчив Московську Духовну Академію та Інститут інженерів шляхів сполучення. У 1920–1921 рр. — начальник Полтавської залізниці. Був делегатом I Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 14–30 жовтня 1921 р. як уповноважений ВПЦР член парафіяльної ради м. Полтави. На Соборі був висвячений 27 жовтня 1921 р. на архієпископа Лубенського. З 1923 р. — архієпископ Харківський і духовний керівник руху на Слобожанщині, голова Харківської округової церковної ради. У 1924–1926 рр. перший заступник голови президії ВПЦР та голова Ідеологічної комісії УАПЦ. В квітні 1926 р. заарештований і висланий на 5 років до Ташкенту. У 1934 р. перебував в ув'язненні в Курську. Подальша доля невідома.